

Arrest

nr. 194 422 van 27 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Duitse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 augustus 2017 met referentienummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN RIEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 augustus 2015 deed verzoeker een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op 25 januari 2016 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 5 april 2016 deed verzoeker een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Op 4 oktober 2016 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest nr. 185 312 van 12 april 2017 verwierp de Raad het beroep wegens laattijdigheid.

Op 18 januari 2017 deed verzoeker een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen (bijlage 19).

Op 11 juli 2017 weigerde de gemachtigde het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 18/01/2017 werd ingediend door: Naam: A., A., Nationaliteit: Duitsland (Bondsrep.); Geboortedatum: [...]1947, Geboorteplaats: N.,

Identificatienummer in het Rijksregister: [...] verblijvende te [...]

om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene diende op 18/01/2017 een aanvraag tot verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40 § 4, eerste lid, 2° van de wet van 15-12-1980). Ter staving van zijn aanvraag legt hij een document van de Deutsche Post AG-Deutsche Rentenversicherung dd. 01/07/2015 (m.b.t. ouderdomspensioen) en een getuigschrift Federatie van Socialistische Mutualiteiten van Brabant (dd. 19/01/2017) voor (artikel 50 § 2, 4° - KB van 08/10/1981).

Om het verblijfsrecht te kunnen bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen te voldoen aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40 § 4, tweede lid van de wet van 15-12-1980, zijnde: “Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn.”

Overeenkomstig artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° dient een beschikker van voldoende bestaansmiddelen aan te tonen te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel.

Aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken (ouderdomspensioen) moet besloten worden dat betrokkene niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij ten laste zou komen van het sociale bijstandsstelsel van België. Er wordt niet aangetoond dat betrokkene over een inkomen beschikt dat voldoet aan de vereisten van het tweede lid van het hogervernoemde wetsartikel. Bij gebrek aan bewijzen van aanvullende of bijkomende (voldoende) bestaansmiddelen kan hij het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dan ook niet bekomen. Gewoon veronderstellen dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken, zonder dat dit objectief werd aangetoond, is geen optie.

Gezien de elementen en vaststellingen kan een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, aan betrokkene niet worden toegekend.

Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen aangevraagd op 18/01/2017 hem geweigerd werd en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond.”

2. Ontvankelijkheid

Ter zitting ontspint zich een discussie over het belang van verzoeker bij de eerste bestreden beslissing, zijnde de weigering van verblijf omwille van het feit dat verzoeker vervolgens een nieuwe verklaring van inschrijving heeft gedaan volgend op de thans bestreden eerste beslissing. Nu *infra* zal blijken dat het beroep gericht tegen de weigering van verblijf voor meer dan drie maanden wordt verworpen, hoeft de Raad niet in te gaan op de ter zitting opgeworpen exceptie van verwerende partij (RvS 25 november 2015, nr. 233.021).

Verwerende partij erkent ter zitting het belang van verzoeker bij de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“Artikel 40 § 4 2° van de wet van 15 december 1980 worden de volgende voorwaarden aan verzoeker gesteld:

“Hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.”

In het voorlaatste lid wordt tevens het volgende geschreven:

“De in het eerste lid, 2° en 3° bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Als motivering stelt men dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden welke in de wet gesteld worden omdat hij niet over voldoende inkomsten zou beschikken.

Verzoeker is aangesloten bij de Socialistische mutualiteit. Zie stuk 2

Verzoeker heeft een maandelijks pensioen t.b.v. 479,64 euro. Zie Stuk 3;

Dit lijkt weliswaar niet veel, echter verzoeker heeft amper kosten te betalen en komt dan ook ruimschoots toe met zijn pensioen.

Verzoeker woont in bij zijn familie, aan wie hij geen huur dient te betalen noch op enige andere wijze dient bij te dragen in het huishouden.

Verzoeker heeft had voor zijn aanvraag tot verblijfsdocumenten een overzicht gemaakt welke maandelijks kosten hij had. Als enige kost dient hij zijn bijdrage bij de mutualiteit te dragen. Dit werd tevens gestaafd door de bijgevoegde stukken. De enige vaste kosten die verzoeker heeft is zijn bijdrage aan de mutualiteit.

Met de uitgaven en de familiale ondersteuning wordt ergens nergens in de beslissing rekening mee gehouden.

In de beslissing wordt enkel geschreven:

“Aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken (ouderdomspensioen) moet besloten worden dat betrokkene niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij ten laste zou komen van het sociale bijstandstelsel van België. Er wordt niet aangetoond dat betrokkene over een inkomen

beschikt dat voldoet aan de vereisten van het tweede lid van hogervernoemd wetsartikel. Bij gebrek aan bewijzen van aanvullende of bijkomende (voldoende) bestaansmiddelen kan hij het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dan ook niet bekomen. Gewoon veronderstellen dat betrokkene over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken, zonder dat dit objectief werd aangetoond, is geen optie. ”

Nergens wordt enige melding gemaakt van de overige stukken die verzoeker bij zijn aanvraag heeft bijgebracht die aantonen dat verzoeker ruimschoots rondkomt van zijn pensioen aangezien hij zelf amper kosten dient te dragen.

Het maandelijks pensioen van verzoeker is weliswaar niet hoog, echter verzoeker kon bij zijn aanvraag reeds staven rond te komen met zijn inkomsten. Bovendien zijn deze inkomsten regelmatig en worden deze tijdig op verzoeker's bankrekening overgeschreven.

Verzoeker had reeds verklaard kost en inwon te krijgen bij zijn familie.

Dit werd tevens bevestigd in verschillende verklaringen van zijn familieleden die wel over een voldoende hoog inkomen beschikken.

Zie Stukken 4 en 5;

Verschillende familieleden verklaren dat zij verzoeker volledig steunen, wat maakt dat zij, indien nodig, ook financiële ondersteuning wensen te geven.

De intentie van de familie van verzoeker is duidelijk: indien nodig springen zij bij.

Verzoeker heeft een hele nauwe familieband met zijn Belgische familie.

Verzoeker woont in bij zijn zus en schoonbroer, welke een eigen woning hebben gelegen te [...].

Velen familieleden hebben een standvastig inkomen. De stukken welke verzoeker thans wenst voor te dragen, tonen nogmaals aan dat verzoeker geen last zal vormen voor het Belgische sociale zekerheidsstelsel. (Stuk 6)

Verzoeker wil kost wat kost het nodige doen om bij zijn familie te kunnen blijven, zelfs indien nodig (ondanks zijn leeftijd) een job zoeken om zijn pensioeninkomsten aan te vullen.

Verzoeker wenst reeds melding te maken van het feit dat hij vanaf 1 september 2017 zal beginnen werken in een restaurant. Zie stuk 7;

Bovenstaande toont aan dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden welke gesteld worden in artikel 40 §4 van de wet van 15 december 1980 en de bestreden beslissing onzorgvuldig werd genomen.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

De bestreden beslissing bevat daarentegen geen verwijzing naar de juiste feitelijke gegevens van de zaak en de prangende situatie waarin verzoeker zich bevindt.

Volgens verzoeker heeft verweerster dan ook niet alle relevante feitelijke gegevens in beoordeling genomen om tot een juiste beslissing te komen.

De beslissing is niet voldoende gemotiveerd aangezien nergens wordt aangetoond dat alle elementen in overweging zijn genomen. Nergens wordt verwezen naar de kost en inwon die verzoeker krijgt van zijn zus, noch dat hij amper kosten dient te betalen.

Minstens had verweerster naar alle gegevens moeten verwijzen en motiveren waarom in huidig geval de individuele omstandigheden niet kunnen opwegen tegen een eventuele terugkeer naar het herkomstland. De beslissing staat niet in proportie met de hierdoor aan verzoeker berokkende nadelen en dient om bovenstaande redenen, welke op zich reeds voldoende zijn, te worden vernietigd.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat

oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° [...];

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° [...].

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

In het eerste middel wijst verzoeker op het feit dat hij heel weinig kosten heeft omdat hij zou inwonen bij zijn familie en geen huur of bijdrage in het huishouden zou dienen te betalen. Verzoeker stelt dat hij bij de aanvraag een overzicht van zijn maandelijkse kosten heeft gevoegd en zijn enige vaste kost de bijdrage voor de mutualiteit zou zijn. Verzoeker vervolgt dat nergens enige melding wordt gemaakt van de overige stukken die hij hieromtrent bij zijn aanvraag heeft bijgebracht en die aantonen dat hij ruimschoots zou rondkomen van zijn pensioen. Verzoeker verwijst vervolgens naar verklaringen van zijn familieleden waaruit volgens hem blijkt dat zij hem volledig steunen, indien nodig ook financieel. Verzoeker zou inwonen bij zijn zus en schoonbroer. Tot slot voegt verzoeker nog bij het verzoekschrift stukken die het inkomen van de familieleden aantonen en een stuk waaruit zou blijken dat verzoeker vanaf 1 september 2017 zal beginnen werken in een restaurant.

De Raad dient echter met verweerder vast te stellen dat uit het administratief dossier niet kan blijken dat verzoeker naar aanleiding van zijn laatste aanvraag van een verklaring van inschrijving van 18 januari 2017 andere stukken werden voorgelegd betreffende de bestaansmiddelen dan een document van de Deutsche rentenversicherung van 1 juli 2015 en een attest van de socialistische mutualiteit van Brabant van 19 januari 2017. De stukken waar verzoeker in het eerste middel naar verwijst werden ofwel pas voor het eerst gevoegd bij het verzoekschrift of in het kader van een eerdere aanvraag van een verklaring van inschrijving van 5 april 2016. Verzoeker blijkt deze echter niet voorgelegd te hebben bij de aanvraag van 18 januari 2017, die thans in de bestreden beslissing door de gemachtigde werd beoordeeld. *In casu* was het dan ook de zorgvuldigheidsplicht van verzoeker om deze stukken, indien die nog actueel waren in het licht van de laatste aanvraag, opnieuw aan de gemachtigde over te maken.

Bijgevolg kan geen schending worden vastgesteld van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch kan de Raad aannemen dat op grond van het voorgelegde attest inzake het pensioen van verzoeker, de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot het standpunt is gekomen dat verzoeker niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij ten laste zou komen van het sociale bijstandstelsel van België.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet kan niet aangenomen worden.

Het eerste middel is ongegrond.

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Verzoeker woont thans in bij zijn familie in België, aangezien hij in Duitsland niemand meer heeft. Verzoeker’s familiale belangen spelen zich volledig in België af.

Het recht op familieleven is een mensenrecht dat enkel in bepaalde omstandigheden kan beperkt worden. Verzoeker heeft reeds aangetoond dat hij voldoende inkomsten heeft om rond te kunnen komen en een ziekteverzekering heeft afgesloten in België. Daarnaast hebben verscheidene familieleden hun steun betuigd en gesteld dat zij kostte wat het kost voor verzoeker wensen te zorgen indien dit nodig blijkt te zijn.

(Stukken 1 t.e.m. 5)

Verweerster was aldus zeker op de hoogte van het feit dat verzoeker een familieleven heeft in België.

In casu is er dan ook geen enkele reden om handen om verzoeker’s recht op familieleven in te perken. Bovendien is duidelijk op te merken in de beslissing, dat er geen rekening werd gehouden met zijn recht op familieleven. Er wordt nergens verwezen naar de verscheidene verklaringen van verzoeker’s familieleden welke werden bijgebracht als stuk.

Wat zijn familiale en persoonlijke belangen zijn in concreto en of deze belangen in concreto zijn beoordeeld in functie van de belangen van de Belgische Staat wordt op geen enkele wijze aangetoond of gemotiveerd.

Er werd dan ook geen enkele afweging gemaakt door de Belgische Staat om te oordelen of het proportioneel was om verzoeker terug te sturen naar zijn land van oorsprong.

Daarnaast wenst verzoeker te melden dat hij in Duitsland over geen enkele opvangmogelijkheid beschikt. Verzoeker was erg eenzaam in Duitsland, welke een negatieve impact had op zijn gezondheid.

Thans voelt verzoeker zich veel beter en wordt er degelijk voor hem gezorgd.

Aangezien er geen enkele reden voorhanden is om verzoeker het recht op verblijf te ontzeggen en er tevens geen rekening werd gehouden met zijn recht op familieleven, vormt de beslissing een schending van artikel 8 EVRM in juncto met het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel.

Aangezien er nergens vermeld wordt naar verzoeker’s recht op familieleven, kent de beslissing tevens een motiveringsgebrek.”

In het tweede middel voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij voert aan bij zijn familie te wonen en in Duitsland niemand meer te hebben. Verder wijst hij erop dat verscheidene familieleden hun steun betuigd hebben en voor verzoeker wensen te zorgen indien nodig. Hij stelt dat de gemachtigde op de hoogte was van zijn familieleven in België en hiermee geen rekening heeft gehouden. Hij concludeert dat er geen enkele afweging gemaakt is door de Belgische Staat om te oordelen of het proportioneel was om verzoeker terug te sturen naar zijn herkomstland.

Waar verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM betreft op de weigering van verblijf van meer dan drie maanden, moet worden vastgesteld dat volgens de rechtspraak van de Raad van State en het Grondwettelijk Hof deze toets en afweging in het kader van een aanvraag tot inschrijving in principe reeds werden doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (*cf. mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772 en GwH 121/2013 26 september 2013, B. 46.7 en 64.8). De Raad heeft *supra* reeds vastgesteld dat op correcte wijze in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond over afdoende bestaansmiddelen te beschikken.

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, blijkt de rechtsgrond artikel 7, eerste alinea, 2° van de Vreemdelingenwet te zijn.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° [...];

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Klaarblijkelijk dient deze bepaling toegepast te worden "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Bijgevolg dient de gemachtigde bij afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, rekening te houden met het bepaalde in artikel 8 van het EVRM. Dit blijkt overigens eveneens uit het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verweerder stelt in de nota dat de gemachtigde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken heeft gehandeld. Echter, de Raad stelt vast dat het administratief dossier talrijke stukken bevat waarin verzoeker zelf of diens familieleden verklaren dat verzoeker, een man van 70 jaar op het ogenblik van het bestreden bevel, bij zijn zus zou inwonen en dat hij in Duitsland niemand zou hebben en op zijn familie in België kan rekenen. De heer M.A., die verklaart de broer van verzoeker te zijn, stelt dat het geïsoleerde leven in Duitsland een invloed heeft op de fysieke en mentale gezondheid van verzoeker en hij in een beginfase zit van een depressie en zij het ergste willen voorkomen. Ook al volgt de Raad verweerder in de nota waar hij erop wijst dat een beschermingswaardig gezinsleven tussen meerderjarige verwanten enkel kan aangenomen worden als er sprake is van enige

band van afhankelijkheid, is de Raad van oordeel dat thans gezien de vergevorderde leeftijd van verzoeker en de talrijke stukken in het administratief dossier een begin van bewijs voorligt van een beschermingswaardig gezinsleven, dat verdergaat dan het enkel samenleven op het gezamenlijk adres. Verweerder kan eveneens gevolgd worden waar hij stelt dat bepaalde verklaringen niet naar aanleiding van de thans ingediende aanvraag werden voorgelegd. Echter, in tegenstelling tot een beslissing die rechtstreeks het gevolg is van een aanvraag, zoals de aangevochten weigering van verblijf, is de gemachtigde er bij de afgifte van een bevel toe gehouden in het licht van artikel 8 van het EVRM rekening te houden met die elementen waarvan hij redelijkerwijs kan geacht worden op de hoogte te zijn. Gezien de talrijke stukken van voorgehouden familieleden in het administratief dossier, die duidelijk aan de gemachtigde zijn ter kennis gebracht voor de afgifte van het bestreden bevel, moet men er redelijkerwijs van uitgaan dat de gemachtigde op de hoogte was van deze gegevens.

Vervolgens stelt de Raad vast dat, zoals verzoeker aanvoert, er niet blijkt dat de gemachtigde een afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de Belgische Staat en verzoeker vooraleer te beslissen over te gaan tot de afgifte van een bevel. In de nota gaat verweerder over tot een uitgebreide *a posteriori* belangenafweging, hetgeen geen afbreuk doet aan het feit dat de gemachtigde dit zelf heeft nagelaten. Ook al kan aangenomen worden dat uit de bewoordingen van artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht kan worden afgeleid, dan nog is het in het licht van de rechten van de verdediging ten zeerste aangewezen de motieven in het bevel op te nemen. Hoe dan ook blijkt evenmin dat de overheid impliciet tot een belangenafweging is overgegaan. De Raad volgt verweerder dan ook niet waar hij in de nota stelt dat de gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken conform de terzake toepasselijke rechtsregels wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

Een zorgvuldig onderzoek, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM blijkt niet wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juli 2017 tot weigering van verblijf.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES